

KƏRƏM AYDIN

Kəram Aydın (Kəram Aydın oğlu Əlizadə) 27 iyul 1995-ci il tarixdə Masalli rayon Təzə Alvadi kəndində anadan olub. 2001-ci ildə Elşad Əhədov adına Təzə Alvadi kənd tam orta məktəbin birinci sinifinə daxil olub 2012-ci orta təhsilimi başa vurub. 2012-2016-cı illərdə Azərbaycan Kooperasiya universitetinin marketinq fakultesində ali təhsil aldıqdan sonra hərbi xidmətə yollanıb. 2017-ci ildə hərbi xidmətimi başa vurduqdan sonra muxtəlif sahələrdə çalışıb.

Yaradıcılığa yeniyetmə yaşlarından şeir yazmaqla başlayıb. Artıq iki ildir ki Kəram Aydın təxəllüsü ilə şeirlər yazır.

BU EV...

Bu evin havası yaman ağırdı,
İçində anbaan bogulur adam.
Açıb pəncərəni nəfəs dərəndə
Elə bil yenidən dogulur adam.

Bu evdə həsrətin qəlbimi sıxır,
Bu evdə içməsəm sıxılıram mən.
Təzə ayaq açan körpə uşaq tək
Bir addım atıram, yıxılıram mən.

Yıxılıb qalırım döşəmə üstə,
His basmış tavana zillənir gözüm.
Qalxıb sürünürəm güzgüyə tərəf,
Güzdə özümdən qorxuram özüm.

Gözlərim elə bil çuxura düşüb,
Saçımın yanları agarıb tamam.
Bir gün bu güzgünü sındırım görək,
Ona çox baxanda qocalır adam.

Bayağ siqaretim bitdi deyəsən,
Eybi yox, dərđini cəkərəm yenə.
Pəncərə önündə gül dibçəyinin,
Dibinə göz yaşı təkərəm yenə.

Onsuz, hər gün orda ağılıram mən,
Gözümün yaşını sevir o çiçək.
Sonra məzarıma gətirən olmaz
Gedəndə özümlə aparım görək!

Bu evdə səninlə xoşbəxt olmuşam,
Bu evdə sənsizəm bədbəxtəm indi.
Təkcə bu evdə yox, açığı desəm,
Mənə hər nəfəsdə sənsiz çətindi...

HƏSRƏTİN DADI...

Gecə düşər, sən düşərsən yadıma,
Qanim da lap gecə kimi qaralar.
Həsrətini indi-indi duyuram,
Soyuduqca incidərmiş yaralar.

Dünya məni lap özünə oxşadıb,
Gələn gedir mənə qalır unutmaq.
Bəzən adam bircə gündə unudur,
Bəzən 100 il zaman alır unutmaq.

Kaş 100 illik bir xətirən qalardı,
İstəməzdim səni belə unudum.
Bir meh əsdi, xəyanətdən söz açdı,
Mən bu eşqin istisindən soyudum.

Soyuduqca buza dönmüş urəyi
Gözlərimin yaşı olar əritsən.
Gəlişini gözləmirəm, gəl, ancaq,
Sən mənimçün ümitsiz bir ümitsən.

Sevincimiz ayaq altda toz oldu,
Kədər indi başımızın tacıdır.
Göz yaşımin dadına da baxmışam,
Çəkdiydin həsrət qədər acıdır..

11.05.2018

KƏDƏRLİ AĞAC

Yenə payız gəlsə, soyunacaqsan,
Baharda əynini geyinən ağac.
Başın buludlara toxunur sənin,
Ürəyi torpaqda döyünən ağac!

Nə yaxşı qol-budaq açmısan belə
Yoxsa buludlarla qucaqlaşırısan?!
Sən də etibarsız insanlar kimi,
Qalxdıqca kökündən uzaqlaşırısan?

Kəsdi Əzrailin soyuq nəfəsi
Bir qoca bağbanın qayğılı səsin.
Özünü torpağa tapşırdıq bu gün,
Səni bu torpağa tapşıran kəsin.

Sən neçə sevgiyə şahidlik etdin,
Üstünə hərflər çizildi sənin.
Sən neçə baş daşı kölgəsi oldun,
Yanında məzarlar qazıldı sənin.

Bir qız budağına "ümüd" bağladı
Kölgəndə ağartdı saçının dənini.
Bir qız budağından özünü asdı,
Bir qız budağından "yelləncək" sənini...

ÇIXDIĞIN YOLUN SONU...

Saat keçdi on ikini, gecədir,
Tək çıxdığım yolun sonu göründü.
Bu yol məni tənhalığa gətirdi,
Ayaqlarım sənsizliyə süründü.

Burda bir az külək əsdi, üşüdüm,
Kimsə məni qucaqlasın - istədim.
İstəmədən "adın" düşdü dilimə,
Bağışla ki, gecə-gecə "sən" dedim.

Bağışla ki, adın düşdü yadima,
Heç yadımdan çıxmışdımı, düşə də?!
Yəqin, daha mən bu gecə yatmaram!
Yəqin, sabah tələsərəm işə də.

İstəməzdim belə olsun, nə edək?!
Çarə yoxdur olacağı, oldusa...
Gözlərimin yaşı yuyur tozunu,
Bu keçdiyim ömür də bir yoldusa.

İndi sən də aqlıyırsan, bilirəm!
Yoxsa, yenə tozmu qaçıb gözünə?!
Ax... Sevgilim... mən ki sənin özünəm,
Adam da heç yalan deyər özünə?..

DAŞLARIN SƏSİ

Artıq tanış idim sənə sayəndə,
Sizin evinizin mənzərəsinə.
Günəş düşməsə də gözüm düşərdi,
Sən yatan otağın pəncərəsinə

Gündüzlər yatardım axşama qədər,
Axşamlar düşərdim eşq həvəsinə.
Gəlib pəncərəyə daş atardım mən,
Yuxun daqıldadı daşın səsinə.

Sənə "Gəl" deyərdi hər daşın səsi,
Qalxıb yatagından mənə gələrdin.
Bu gizlin görüşlər yormazdı səni,
Yenə daş atardım, yenə gələrdin.

Mənim atdığım daş, sənə pəncərəyə
Ən şirin yeriydi xəyalimizin.
Elçiləri idi həmin o daşlar,
Bizim bir gecəlik vüsəlimizin.

Sonralar bu eşqin daşını atdın,
Saldın ürərinə özgə bir kəsi.
Gecələr gəlmədin görüşlərimə,
Səni oymadı daşların səsi.

İndi sənə qarşı hisslərim ölüb,
Ürəyim bir parça daş olub yenə.
Daş tapa bilmədim həyatınızda
Gözlə, ürəyimi atıram sənə.